

Kamelia

”Kamelior är kända för att vara svåra. De är ingenting för den räddhågsne – eller den som bor i en varm lägenhet. De är en utmaning även för den som sköter krukväxter som spädbarn.” Detta står att läsa i odlings-sammanhang.

Min Kamelia är visserligen ingen krukväxt men det har krävts omsorg utöver det vanliga för att få den vackra knoppen att slå ut.

Av: CISSI WIKSTRÖM

En kall vinterdag 2003 fick Koretta sitt femte föl, det var den 13 februari och ett efterlängtat stoföl kom till världen. Jag hade redan innan betäckningen bestämt att hon skulle heta Kamelia för det var just ett sto jag beställde då vi lämnade Koretta på Karenagården i Danmark.

Det är inte helt praktiskt att få en fölunge under den allra kallaste månaden på året! Nu kom den stora fölboxen väl till pass för det blev många dagar inne i stallet.

Jag brukar alltid pyssla mycket med fölungarna redan från början och Koretta hade aldrig något emot att man grejade med hennes föl, det vill säga så länge hon själv hade full uppsikt. Jag hade gjort ett försök att släppa ut Koretta ensam då hon var nyfölad för att hon skulle bli stressad och livmodern skulle dra ihop sig. Men så det tyckte inte Koretta var någon bra idé. Hade jag inte genast låtit henne gå in genom dörren hade hon själv forcerat väggen!

Kamelia ute i snön för första gången.

Trots allt pyssel med Kamelia var hon reserverad. Jag som var van vid Etoshas föl som alltid var som plåster och älskade att få all uppmärksamhet, helst med kroppskontakt. Med Kamelia var det annorlunda. Men trägen vinner, hon accepterade mig och det jag hittade på med henne.

Stökig stallkamrat

Under Kamelias första år hade vi också unghingst i stallet – Alex. Till en början flöt det smärtfritt, jag tränade Alex mycket på alla sätt utom från ryggen. Men när han var fyra år och varit borta på inridning och kom hem igen – då hade hingsten Alex vaknat. All min energi fick läggas på Alex och på att få hästhållningen här hemma att fungera. Med sex hästar i stallet kan det vara nog så jobbigt.

Jag hade bestämt att Alex skulle visas innan jag beslutade om han skulle kastreras eller ej. Det var en pärs att ha honom med till shagya-utställningen i Halmstad så när jag blev rekommenderad

derad att kastrera honom kom det närmast som en lättnad. Sedan var det bara att invänta höst och svalare väderlek. På tio dagar förvandlades min härjande hingst till en from valack! Men nu var det inte Alex detta skulle handla om.

Äntligen fanns det mera tid och framför allt ork, för Kamelia igen. Hon var fortfarande mycket reserverad mot de flesta människor men det fanns faktiskt två personer förutom mig som hon tyckte var OK och det var min son Manne och grantjejen som hjälpte till i stallet, övriga fick beskåda henne på håll.

På hösten när hon var tre år gick jag långa promenader med henne. Där jag gick, där gick också Kamelia. Hösten 2006 och den blöta som rådde, kommer i alla fall jag att minnas, det var vatten överallt utom på vägarna. Men Kamelia var inte särskilt bekymrad över att skogsstigarna närmast liknade bäckar – hon traskade obekymrat med mig.

Manne fick också börja hänga på henne och det gick bra, han tillhörde ju hennes lilla skara av "accepterade". Jag longerade henne också en del och hon visade verkligen att hon gillade att få utföra små uppgifter.

Sedan kom vintern och vi kom av oss helt med träningen. Den enda lilla träning som fortsatte var den dagliga hanteringen. Jag har alltid tränat unghästarna så att de får gå ut sist på morgonen och först efter att jag haft dem uppbunda i gången och borstat en stund. Kamelia har alltid varit en trygg häst som kunnat stå kvar ensam i stallet eller gå ensam i hagen då vi ridit de andra hästarna.

Ridhästen Kamelia?!!!

Sommaren 2007 tyckte jag verkligen att det var dags att rida in henne. Vi återupptog promenerandet och hon fick alltid vid dessa tillfällen ha sadel och träs på sig. Efter några gånger fick Manne börja hänga på henne igen. Det bekom henne inte, så han satte sig tillrätta i sadeln och det gick som på räls. Vi gick så några gånger men så en dag när vi gått en bra stund började hon studsas och vräkte sig bakåt. Alla som ridit i en westernsadel vet att man sitter som gjuten och det var just vad Manne också gjorde – nästan i alla fall. Det tog en bra stund innan han åkte av och innan jag fick stopp på rodeon. Samtidigt som hon vräkte sig bakåt drog det i hennes mun. Det hela blev en obehaglig upplevelse för oss alla. Efter att Manne klivit upp på henne ytterligare några gånger (för bådass skull) bestämde jag att det var dags att lämna bort inridningen till någon bättre kunnig.

Bara en och en halv kilometer hemifrån oss bor Thomas och Tünde tillsammans med sina islandshästar. De bedriver ridskola och tar emot islandshästar för in- och tillridning. Thomas är utbildad B-instruktör för islandshäst på Strömsholm, han håller privatlektioner för islandshästar men också alla möjliga andra hästraser (www.svalbacka.com).

Jag har tidigare ridit Alex för Thomas och upptäckte då att det var på en nivå som passade både mig och mina shagya-araber. Redan då tänkte jag att det nog skulle passa Kamelia, detta långt innan sommarens bravader. Nu hade det ju blivit mer aktuellt än någonsin!

I början av september promenerade vi ner till Svalbacka för första lektionen. Min kära häst vägrade att ens titta på Thomas! Att han dessutom skulle ta på henne var bara jätteäckligt. Men han tog på henne överallt, dessutom fick han henne att självmant gå fram till honom. Han mer eller mindre lindade in henne i fem meter rep och hon accepterade och lät det ske. Ja, första tiden bestod mest i att få henne att lyda kommandon. Själv stod jag utanför paddocken alldeles torr i munnen och bad en tyst bön att denna min svårskötta Kamelia inte skulle skada honom.

Svårbehandlade fobier

Det visade sig att vårt lilla försök att rida in henne i somras hade etsat sig fast i hennes minne. Det räckte att Thomas bara lyfte benet som för att sätta foten i stigbygeln, för att hon skulle kasta sig iväg eller vräka sig bakåt. Hennes utfall har lämnat märken efter sig och den som vill leta guld kan ju börja i Svalbackas paddock! Vid ett av tillfällena då vi tränade uppsittning vräkte hon sig bakåt för att i nästa stund kasta sig i famnen på "matte", mig alltså. Nu är det ju inte så lätt att ta emot en häst i armarna så följden blev att hennes hovar träffade mitt smalben (det känns och syns ännu) och hennes huvud klippte mitt ansikte och mina örhängen för all världens väg.

Efter mycket tragglande kunde han sitta upp på henne från höger sida. Han ägnade mycket tid åt att bara sitta upp och av, ömsom från höger, ömsom från vänster. Men det gick ännu inte att rida henne.

Nu följde flera lektioner där jag longerade medan Thomas hängde på henne. Sedan kunde han övergå till att stå i stigbygeln, både i skritt och trav. Det är otroligt att hon orkade balansera i trav med 80 kg i ena stigbygeln. Det kanske kunde bli en bra voltigehäst av henne! Efter ytterligare några gånger kunde han sitta på henne medan jag longerade.

Trägen vinner

Så äntligen, på den femtonde(!) lektionen kunde Thomas rida henne själv och på den nittonde gången vågade jag själv för första gången sitta upp. Åh, vilken känsla! Jag kände mig lycklig som ett litet barn.

Bara några lektioner tidigare hade jag starkt betvivlat att det över huvud taget skulle gå att rida denna häst. Jag tänkte att det finns säkert hästar som aldrig går att rida in.

Nu när vi kommit så här långt kan jag bara konstatera att det var helt rätt metodik för Kamelia.

Det har fått ta tid och det har mognat hos henne. Vi bestämde från början att inte tvinga henne att ha ryttare på ryggen. Hon har själv fått acceptera och vänja sig. Efter att hon till en början krånglat med bettet har hon istället ridits med bettlöst trän och det funkar. Innan hon får bitt i munnen igen ska hon först kollas av en hästtandläkare. Hon har tränats av Thomas ungefär två gånger per vecka och däremellan lite smått av mig. Det har varit perfekt att kunna ha henne hemma under utbildningen.

Efter att hon till en början försökte vända och krångla på vägen ner till träningen går hon nu målmedvetet med raska steg till Svalbacka. Hon är mycket förtjust i Thomas och lägger gärna sitt huvud under hans arm. Hon har blivit musklad och fin, och hon är oerhört lydig och följsam i all hantering. Hon är mycket lättlärd och gör sitt bästa, hon vill gärna vara till lags.

Jag har också själv lärt mig en massa genom att jag varit med under träningarna. Jag har upptäckt de för mig små nyanserna i mitt kroppsspråk som är så stora och tydliga i Kamelias ögon. Sedan kan jag ju säga att konditionen får man på köpet – en och en halv kilometers nedförsbacke

*Kamelia C, född 2003,
e. Kozak u. Koretta*

blir automatiskt en och halv kilometers uppförsbacke på hemvägen.

Fortsättningen då?

Jo, vi fortsätter med lektionerna på Svalbacka en gång per vecka. Första halvan av lektionen rider Thomas för att vidareutbilda Kamelia och andra halvan rider jag. På onsdagmornarna rider Tünde och jag på skogsturer, hon på någon av deras islandshästar och jag på Kamelia. På helgerna rider jag och Kamelia ut tillsammans med våra två andra shagya-araber Etosha och Alex. Det annars så gråtrista november känns i år ljusst och roligt.

Jag vill rikta ett stort tack till Thomas som genom sin konsekvens, sitt lugna sätt och oerhörda tålmod lyckats få min Kamelia-knopp att slå ut i full blom. □

